

[Svend Jørgensen.]

medens man giver forholdsvis meget til dem oppe i toppen, som egentlig ikke har så stor hjælp behov som de andre.

Derfor er det også ønskeligt, at man overvejer, om der ikke skulle være nye veje at gå, og det er da også derfor, at den af flere ærede talere her omtalte folkeforsikringskommission er blevet nedsat.

Der er naturligvis flere veje at gå, men det er uhyre svært at overse konsekvenserne af de enkelte forslag, som i så henseende foreligger. Ret nærliggende ville det jo være at sige, at man sikrede alle, der var over en vis alder — jeg ser i denne forbindelse bort fra invaliderne, fordi jeg mener, at hele invalideforsikringen bør skilles ud fra aldersrenteforsikringen —, en vis pension på basis af en af staten dannet fond. Men når man så arbejder videre med denne tanke, viser det sig, at der skal en fond på ca. 10,5 milliarder til, for at de forpligtelser, som staten i så henseende ville tage sig på, skal kunne klares. Så viger man uvilkårligt tilbage for en videreførelse af denne tanke.

Derfor må også ønskeligheden af det, som det radikale venstre har peget på: en almindelig folkepensionering, uvilkårligt melde sig. Vi mener fortsat, at en folkepensionering efter lignende principper som dem, vi kender fra pensionsordningen for tjenestemændene, ville være den rette vej at gå, altså en ordning, hvorved der gennem skatterne betaltes en betydelig del af en grundpension, medens en mindre del så kunne tilvejebringes gennem bidrag fra dem, man sikrer pension. Man kan strides om, hvorvidt man skal kalde det en folkeforsikring eller en folkepensionering, eller man skal gå den mellemvej, som jeg ved adskillige inden for folkeforsikringskommissionen foretrækker, at kalde det en overbygning på den eksisterende aldersrenteordning. Alt dette kan man jo strides om, men jeg tror, det bliver denne vej, man skal ud — altså den vej, som det radikale venstre gennem mange år har peget på som den ønskelige, og som vi fortsat agter at gå ind for.

Til det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsens opfordring til den højtærede socialminister om at få mere gang i arbejdet i folkeforsikringskommissionen vil jeg også gerne føje mine ønsker. Jeg er klar over, at det er vanskeligt for tiden at forcere arbejdet frem af grunde, som jeg ikke skal komme ind på. Jeg er taknemlig for som medlem af kommissionen, at der er stillet et meget stort materiale til vor rådighed,

et så stort materiale, at det i virkeligheden er ganske uoversigtligt. Det er uhyre svært uden efter en indgående forhandling kommissionens medlemmer imellem og en vejledning af sagkyndige at tage sit standpunkt, og jeg bekender derfor gerne, at jeg på nærværende tidspunkt ikke rigtig kan overse hele denne række af problemer. Derfor var det så meget mere ønskeligt, om der kunne komme mere gang i arbejdet i kommissionen, således at dette forholdsvis hurtigt kunne nærme sig sin afslutning, hvorefter diskussionen forhåbentlig kunne blive ført herover i folketingssalen, på rigsdagen, der er dens rette forum. ¶

Ragnhild Andersen:

„Under hensyn til, at alders- og invaliderentemodtagere ikke ved pristalsreguleringen 1. april har fået fuld dækning for prisstigningen, vil der til udligning heraf blive søgt gennemført et eengangstillæg.“

Med denne udtalelse i trontalen vakte den højtærede statsminister forhåbninger hos vore gamle og invalider om, at regeringen nu endelig var ved at få øjnene op for, at der måtte sættes ind for at bedre de trange, ja, meget dårlige kår, der bydes dem.

Eengangstillæg er jo et begreb, rentemodtagerne kender. Efter besættelsen har rigsdagen hele to gange gennemført eengangshjælp; første gang var i befrielsessommeren 1945, da enlige rentemodtagere fik 100 kr. og ægtepar 170 kr. Senere, i vinteren 1945—46, lykkedes det mit parti at få gennemført vort forslag om endnu et eengangstillæg af samme størrelse, som dog ved udbetalingen blev delt i to portioner. Rentemodtagerne kender derfor meget vel til eengangshjælp. Den opfattes af dem som en kontant håndsrækning, de kan mærke de får. Den er gået ind i deres bevidsthed som en sum penge, der sætter dem i stand til at rette lidt op på deres elendige økonomi, og de forhåbninger, som i dette år fra rentemodtagernes side blev knyttet til statsministerens løfte ved rigsdagens åbning, var da også, at en eengangshjælp nu, hvor priser og udgifter er langt højere end i 1945—46, utvivlsomt ville ligge over eengangshjælpen fra 1945—46 eller i det mindste på højde med de beløb, som de kendte fra tidligere år. Den højtærede socialministers forslag, som vi har til behandling i dag, har fremkaldt og måtte fremkalde den største skuffelse blandt de 250 000 rentemodtagere, som for de flestes vedkommende kun har renten at eksistere for.

Forslaget har nemlig ikke noget med een-